

napolnjene kadi z dvojnimi dnom pokonci postavi in v ti vodi, ki je na 25 stopnic po Romirjevem gor-
komeru sogreta, skozi 60 ur godi; potem se po-
suši in dalje se ravna po navadnim z njim. Ime-
novane kadi imajo pa za to dvojno dno, in zgornje
dno ima več lukinj, ker so med njima cevi naprav-
ljene, skozi ktere se sopuh pelje, da vodo v ka-
déh greje.

Po Klausnovim se pa lan kuha nar poprej
skozi 3 ure v nekim nemočnim lugu (pol funta
sode (lugaste soli) na 100 funtih vode), po tem
se enmalo namaka v neki kisljati vodi (1 funt
žveplene kisline ali hudičeviga olja na 100 funtih
vode), po vsem tem se da posušiti in tréti po na-
vadnim. Tak lan je bel kot sneg in se sveti kot svila.

Po tem ravnanji pričakujejo Angleži iz lano-
reje veliko dobička.

(Dalje sledi.)

Potovanje po Laškim.

Spisal M. Vèrne.

S. pismo.

Dragi prijatelj!

V Otrikolu.

Drugo jutro, 17. rožnika, sim jo naprej odrinil.
Spet se gré 18 milj dalje med visocimi gorami v Terne
(Terni), majhno mestice, ki so ga Rimljani Medvo-
dami — kaj pa de! — ne med vodami, temuč Inter-
amnia imenovali. Kako hitro jo vender človek zarobi!
— Iz tega mesta, ki šteje dandanašnji kakih 7000 duš,
je bil slavni Tacit domá, neumerjoč izgled vsim, ki
hočejo dogodivščino pisati!

Tù se velika, rodovitna in prijazna dolina odpre.
Okoli mesta, ki ga reka Nera, razdvojivši se, kar
lepo objema, je velika zala loza ali gojzdič oljk, iz kte-
rih mnogo dobriga olja pridelajo. Terniančani pridelujejo
pa tudi veliko vina in sadja; žita pa mende ne zadosti
za potrebo.

Mestnjani so ravno obletnico povzdignjenja papeža
Pija IX. na Petrov stol praznovali, in mestna gospôda
se je, ravno ko sim došel, z muziko v stolno cerkev
peljala. Šel sim v cerkev tudi jez, pa precej sim vidil,
de so se tudi tù le zato zbrali, ker mora tako biti.
Kako čudno je vender, de ljudje povsod nar raji z Bo-
gam norčujejo! Kar precej se poberem in napravim
svoja tovarša, de grémo Velínov slap (Wasserfall)
ogledat. Skoraj dvé uri je dalje od mesta na jutrovo
stran; tode cesta, ki so jo, še ni davno, od mesta čez
silno visok hrib na Neapolitansko naredili, in sêmtertje
prav iz žive skale izsekali, je dobra, de se lahko hitro
potuje. Tudi prek hriba je vse polno oljkiniga drevja.

Velín, bistra reka, priteče iz Neapolitanskiga in
se izverh hriba naravnost dol, čez 200 čevljev globoko,
izliva, ter se peni in šumi, de je groza. — Od tod je
le še dvé uri do Riet (nekdanje Reate) pri neapoli-
tanski meji. Rad bi bil tje šel, lepe kraje okrog me-
sta ogledat, ki so jih Rimljani „regio rosea“ imenovali,
ali tovarša nista bila moje misli. Zato sim hotel pa saj
to, kar sim ravno pred seboj imel, od vsih strani vi-
diti, in nisim bil zadovoljen, slap le od zgoraj viditi,
temuč sim poleg njega dol po hribu v dolino lezil, ga
tudi od spodaj, kjer se še lepši vidi, skerbno ogledat.
Lahi Velínov slap tako povzdigujejo, de terdijo, de
razun Niagarškiga v Ameriki mu ga ni para na svetu.
Ali je to res ali ne, nevé; to pa vé, de se slap naše
Savice, desiravno ga je nekdo Rajnovimu primeril,
ne more z Velínovim slapam meriti.

V dolini smo osle, ki so nam jih naproti prignali,
zajahali in poleg Nere, s katero se Velín precej pri

slapu združi, v Papiniano, zlo revno vas, jezdili, kjer
nas je voz čakal; ali po poti nam je dež tako nagajal,
de smo morali pod neko pečovje bežati, kjer je bilo
ravno za nas tri, za oslarje in za prednje stegna oslov
komaj zadosti prostora.

Poldrugo uro, ali 7 milj od Tern je v silno rodo-
vitnim kraji majhno mestice, ki ne šteje čez 5000 duš,
prek visociga hriba z lepim terdnim gradom. To me-
stice so Rimljani v starodavnih časih „Nequinum“
in pozneje Narnia imenovali, dandanašnji se mu pa
Narni pravi. — Še 10 milj dalje se pride unikraj hri-
bov v velik, pa zlo vmazan in reven terg, ki ga Otri-
koli kličejo. Leži verh griča in šteje do blizo 4000
duš. Nekdaj je bil mende lepo, bogato mesto, ker se
je tù že mnogo lepih, veliko čislanih starovín izkopalo.

Od Otrikola naprej proti Rimu ni več visocih
hribov; pot pelje le še čez prijazne griče. Po poti iz
Otrikola, kjer sim prenočil, sim vidil spet mnogo ti-
suč prav lepe živine, tode večidel le drobnice. Ravno
so namreč ovce in koze, ki jih pozimi in spomladi na
širocimi polji okrog Rima pasejo, na hribe gnali. Toliko
jih je bilo, de v nekterih krajih se ni moglo z vozam
naprej. Za čedami po več tisuč glav so šle druge trume
mezgov in kónj, ki so pastirjem posodo in hrano tovo-
rili. Celo uro sim jih srečeval, kar me je silno vese-
lilo; posebno pa so mi zale čverste koze dopadle, ki
so večidel vse bele.

Slovanski popotnik.

Spisuje Fr. Cegnar.

* Po naznanilu Dunajskih časnikov je g. minister
podúka gosp. prof. Miklošića povabil: naj spiše zgo-
dovino slovenskega slovstva za berilo višjim
gimnazialnim šolam slovenskim. Gosp. profesor se je temu
povabilu udal, ter se zamoremo izverstnega dela kmalo
nadjati.

* Nek Rečan je poslal društvu za povestnico
jugoslavensko 100 cesarskih cekinov, ki se imajo
tistemu v dar dati, ki bo naj bolji zgodovino člo-
veštva v horvaškem jeziku s posebnim ozirom na Sla-
vene spisal. Odbor društva je toraj poziv o tej zadevi
na slavenske pisatelje razglasil.

* V „srbske novine“ piše nekdo iz Ruskega „pi-
sma o slavenskih zadevah“. V vvodu govori o raznih
slavenskih rodovih. Celi slavenski narod primeri z ma-
terjo, ki ima mnogo hčerk in sinov itd., in njih vsak
ima odločen prostor v hiši, ki eden družega ne poznajo,—
in govori nadalje: „Razna plemena tako velicega naroda
toliko ali še manj poznajo eden družega, kakor na pri-
liko Eskimati afrikanse zamorce; in samo, kadar kaka
evropska vesoljna vojska ali kaka druga dogodba vse
narode pripelje na bojno polje, samo takrat vidimo, da
nas je dovolj jednokervnih bratov, in naravno je, da
prašamo eden družega: kdo je kdo, od kod je in za-
kaj nismo eden družega poznali.“

* V Budimu je prišel na svetlo prvi zvezek „pro-
stonarodne biblioteke“ od dr. Radlinskega in
Jožefa Pohradskega; veljá 12 grošev.

* „Svet a jeho divy“ (svet in njegova čuda)
knjižica bolj za prosto ljudstvo namenjena, ktero je spi-
sal Maly, je ravno na svetlo prišla, v kterež so raz-
ložene vse natorne moči in čuda.

* Česki časopis „Škola“ za učitelje narod-
nih in nižjih realnih šol je ravno na svetlo prišel.

* Rusko vseučilišče v Petrogradu je imelo tega
leta 48 profesorjev in 406 poslušavcev.

* Profesor Smetana je izdal matematiko za
tretji in četerti gimnazialni razred, izdelano po matema-
tiki gosp. Močnika v Ljubljani.